

“În aceste zile am primit foarte multe mesaje legate de candidatura mea. Foarte mulți colegi și prieteni mi-au cerut un răspuns.

Răspunsul este clar, este direct: Da, candidez la președinția Partidului Social Democrat!

Dragi prieteni, nu vă voi spune prea multe lucruri despre ce s-a întâmplat până acum, nici nu voi încerca să particip la o competiție de frumusețe, căci nici nu cred că aș câștiga. În schimb, la o competiție de înțelepciune nu m-aș da în lături – și eu cred că de așa ceva avem nevoie. În opinia mea, este important să schimbăm direcția. În ultimii cinci ani am pierdut cel puțin de cinci ori. Putem să discutăm de ce, putem să evaluăm lucrurile într-un fel, în altul, dintr-un unghi sau altul, dar e clar că am făcut cu toții greșeli. Și eu am făcut greșeli, le știu. Din unele am învățat, poate din altele mai puțin, dar cred că la acest moment tema noastră principală ar trebui să fie, pentru toți, cum să câștigăm viitoarele alegeri, cum să redevenim un partid puternic. Eu despre lucrurile acestea voi încerca să vă vorbesc și astăzi și în perioada următoare și după congres.

Sigur, aș putea să stau eventual liniștit. Am o viață profesională destul de agitată. Am o viață de familie liniștită. Bătăliile, în acești cinci ani, cele individuale, le-am purtat mai curând singur și sunt convins că voi fi în stare să le duc mai departe, în cadrul unei republici a procurorilor, dar sunt de 20 de ani în acest partid și simt o responsabilitate pentru direcția în care partidul va merge de acum înainte. În mod evident, toți cei care vor candida îmi sunt apropiați și îi apreciez pe fiecare dintre ei în parte. Dacă mă gândesc bine, pe toți i-am sprijinit să vină în partid, într-un moment sau altul, și cred că am făcut bine. Este firesc ca fiecare să se dezvolte și să încerce să ajungă la treptele următoare. Problema este, acum, că pentru toți acești colegi, iată, în curând va trebui să organizăm un prezidiu care va trebui să fie pus de-a lungul sălii – în ultima vreme, nu am mai reușit să facem o echipă suficient de puternică, poate că este nevoia la acest moment, în primul rând, să ne întrebăm pe noi înșine cum să procedăm mai departe.

Obiectivul meu este foarte simplu, să redevenim cel mai puternic partid din România. Îmi propun ca în următorii doi ani să atingem acest obiectiv. Nu am o miză personală. Nu am o miză personală în sensul că nu-mi doresc să mai fiu ministru. Am fost într-o vreme interesantă, prin anii '90, ministru de Externe. Nu-mi doresc să mai fiu prim-ministru. S-a spus că am fost cel mai bun prim-ministru și mi-ar fi foarte greu să fac din nou o competiție cu cel care a fost cel mai bun prim-ministru. Nu-mi doresc să candidez din nou în cadrul alegerilor prezidențiale. Peste cinci ani, lumea se va schimba, societatea va fi schimbată. Va fi nevoie să ne gândim de pe acum ce fel de candidat va propune Traian Băsescu și partidul lui. Va trebui să ne gândim la evoluțiile din zona liberală și va trebui să pregătim o echipă de oameni tineri, dar competenți, care peste doi ani să se așeze, după ce vom fi stabilizat partidul și vom fi

oprit hemoragia de cadre, să așezăm în bloc starturile pentru o nouă competiție. Eu știu să realizez aceste lucruri. Am format echipe de-a lungul anilor și îmi propun să formez din nou echipele câștigătoare. Lucrul acesta va fi posibil dacă mă veți ajuta, dacă veți decide că acest proiect merită să fie sprijinit.

Cu „Revoluția Binelui” am ajuns destul de rău. Eu cred că e nevoie de seriozitate, e nevoie să recunoaștem efortul din țară, dar este nevoie și de o echipă puternică la vârf. Unii au lansat în ultimele luni ideea că aș fi un tip răzbunător – că aștept, neavând cu ce să mă ocup acasă, și îmi doresc să vin la conducerea partidului ca să încep să le iau gâtul unora dintre colegi, să le rup picioarele la alții. Să fim serioși! Mulți mă știți de 20 de ani, alții mă știți de 10 ani, alții de 5 ani. Am făcut greșeli. Am luat probabil multe decizii greșite, dar nu din răzbunare. Puteți să mă criticați pentru deciziile greșite pe care le-am luat, dar nu pentru că aș fi fost vreodată un tip răzbunător și că mi-aș propune să-mi trăiesc anii viitori din viață gândim cu pasiune la eventuale vendete de partid. Aceste legende care au fost inoculate în partid mă deranjează cel mai tare, pentru că lucrul ăsta arată că unii dintre voi mă cunosc foarte puțin.

Vreau să vă spun că din punctul meu de vedere vremea incertitudinilor a trecut. Este important să stabilim direcția în care mergem, să înțelegem ce a fost greșit în perioada care a trecut și să înțelegem că acum partidul nostru se află sub o presiune enormă. Este o presiune care vine din partea lui Traian Băsescu, care dorește ca PSD să fie un fel de pisică mică, domesticită, sau cel mult un fel de chihuahua, pe când eu îmi doresc ca partidul să redevină un doberman care să apere și democrația și să-i protejeze pe colegii noștri alergați prin teritoriu. Acest lucru nu-l vom putea face fiecare printr-o strategie individuală. Una dintre greșelile partidului, în opinia mea, a fost și această opțiune după 2004 și cred că ea nu a fost înțeleaptă. Cei care au gândit în acest fel au gândit și ei mai târziu. Partidul în opoziție trebuie să fie o structură unită, capabilă să-și apere liderii, așa cum scrie, de altfel, în Articolul 10 din Statut – și nu numai liderii, pe oricare dintre membrii de partid. Aceste lucruri va trebui să le redescoperim.

Nu cred că atunci când noi vom vorbi despre reforma statului nu va trebui să spunem deschis că suntem împotriva transformării statului într-o republică a procurorilor. Militanții noștri, din păcate, în momentul de față sunt dezorientați. Unii sunt apatici, sunt nervoși. Am colegi la mine în Prahova, în colegiul meu, oameni care s-au bătut pentru Mircea Geoană. Vă spuneam zilele trecute, președintele organizației din Mizil, nu mai are serviciu, a fost dat afară după alegeri. În Mizil, Mircea Geoană a câștigat în competiția cu Traian Băsescu, dar rezultatul pentru el și pentru foarte mulți alții este că și-au pierdut serviciul, au rămas la o anumită vârstă fără un loc de muncă și avem datoria acum, să găsim soluții și pentru ei, dar și pentru țară, pentru că este acum nevoie de o perioadă de clarificări. Este vremea să încetăm cu șușotelile pe la colțuri, cu formule de înțelegeri între grupuri care eventual încearcă să fie geambaș de voturi. Avem nevoie de o democrație reală, nu de una condusă prin

telecomandă. Nu cred că mai trebuie să intrăm din nou în jocul celor care ne dau de la distanță mutările în plic, ne explică cum trebuie să ne reformăm, încearcă din nou să ne explice către ce electorat să ne îndreptăm. Am pierdut în mare măsură și iată, Traian Băsescu și în zona rurală a câștigat mai multe voturi decât noi, pentru a existat o derută evidentă în ceea ce privește strategiile noastre, opțiunile noastre, încercarea de a privi mai mult la televizor, de a asculta mai mult ce spune Alina Mungiu-Pippidi, încercarea de a le transforma pe ele, pe ea, pe Andreea Pora eventual, în militante ale partidului. Lucrul ăsta probabil că nu se va întâmpla, în schimb, îi pierdem pe cei care de 20 de ani votează în permanență cu noi.

Cred, de aceea, că înainte de a lua decizii pentru așezarea noastră într-un proiect politic după o analiză solidă, va trebui să constatăm două adevăruri dureroase. Primul, suntem acum, pentru prima dată în istoria noastră ca partid, în opoziție, într-un al doilea ciclu electoral consecutiv, cu toate vulnerabilitățile pe care le determină un astfel de statut și știți la ce mă refer. Al doilea adevăr, PSD a devenit al doilea partid al țării, iar dacă nu luăm măsuri, tendința ar putea să fie în continuare negativă, pentru că dincolo de lupta cu PD-L, va trebui să gândim și competiția în opoziție cu PNL.

Stimați colegi, în evaluarea mea, principala cauză a declinului în care se află partidul, este generată de pierderea capacității noastre de gândi și de acționa strategic. O altă cauză o reprezintă labilitatea noastră datorită unor interese de moment legate mai ales de participarea la guvernare în ultimii ani și care ne-a contaminat cu valori ale dreptei. Identitatea noastră doctrinară, pe care nu am revăzut-o sub aspectul elementelor de noutate de prin anii 2003, are nevoie de aceste clarificări și de aceea sunt convins că această discuție va fi utilă. În decembrie 2008, atunci când mi-am exprimat poziția în cadrul Comitetului Executiv Național și am sugerat să nu participăm la guvernare, spuneam că va trebui să alegem, fie încă un an în opoziție și apoi patru ani la putere, fie un an la putere și apoi patru ani în opoziție. Din păcate, se pare că am avut dreptate.

Cred că este acum momentul să funcționăm ca un partid, nu ca o formulă de completare pentru diverse eventuale guverne ale lui Traian Băsescu. Nu vreau să vă transmit frustrările mele din acești ani. N-am înțeles unele dintre amneziile unor colegi în legătură cu performanțele noastre la guvernare. Unii dintre chiar au făcut parte din guvernul pe care l-am condus, performanțe care fi trebuit să fie argumente ale noastre în toată perioada de opoziție. Era o modalitate de a scoate din istoria partidului, așa cum au fost scoase fotografii mai vechi din sediile de partid. Eu cred că ar trebui să avem peste tot istoria partidului și vreau să îmi cer scuze pentru unele dintre gesturile nedelicate pe care le-am făcut atunci când am pornit un proiect de modernizare a partidului printr-o fuziune cu PSDR și nu am fost suficient de serioși și de responsabili în a le acorda colegilor noștri de la PSDR, statutul și respectul cuvenit, dar este momentul, spuneam acum, să folosim toate cartușele pe care le avem, toată muniția pe care o avem pentru a compara ceea ce știm noi să facem, cu ceea ce fac cei care se află astăzi la putere.

E adevărat, unii dintre colegii mei au crezut că istoria partidului începe în 2005. S-a confirmat încă o dată ceea ce spune Orwell: cel mai imprevizibil lucru este trecutul. Dar dincolo de aceste chestiuni, pe care vreau să vă spun că în perioada asta lungă în care am reflectat la greșelile mele, la deciziile greșite pe care le-am luat, ceea ce m-a ținut în priză și cu multă adrenalină au fost discuțiile pe care le-am avut cu mulți dintre voi, cu cei pe care îi întâlneam în stradă. Cineva care îmi spunea, știu eu, într-un ascensor pe stradă, un șofer, sau un muncitor, undeva, cineva care își aducea aminte de o anumită măsură bună pe care eu, noi, le-am luat într-o anumită perioadă. Și trebuie să revenim cu această abordare, să spunem clar că a fost o greșală să sprijinim ideea parlamentului unicameral, că a fost o greșală să sprijinim formula de uninominal care nu fac împreună decât să creeze un Parlament slab care să permită o dictatură în perioada următoare.

Dragi colegi, în acești ani noi am pierdut aproape 3000 de consilieri locali. Față de 2004 avem cu aproape 600 de primari mai puțini. Are o loc o puternică hemoragie în cadrul grupurilor parlamentare. Aceste lucruri vor trebui oprite. Și avem nevoie de un semnal puternic, clar, de un semnal de forță. Îmi aduc aminte, am revăzut zilele trecute unul dintre afișele mele din campanie, din 1990, sau 1992. Mi-a plăcut foarte mult și m-am gândit, bine, arătam mai tânăr, nu despre asta e vorba, dar dincolo de fotografia în sine, logo-ul, mesajul mi se pare extrem de potrivit pentru ce am încercat noi să facem de a lungul acestor ani: forță și echilibru. Pentru că până la urmă, partidul nostru are nevoie în continuare de forță și de echilibru. Este ceea ce eu propun să aduc drept contribuție, cu această candidatură a mea, nu într-o formulă în care să încerc să negociez cu unii cu alții, care la rândul lor să obțină voturi de la unii și de la alții. Eu cred că nevoie ca la Congres noi să decidem cu libertate de spirit și cu responsabilitate direcția partidului.

Mi-ar fi simplu să vă spun acum numele unor colegi pe care îi apreciez și aș începe cu Bogdan Duvăz, pe care îl știu de atâta vreme, l-aș adăuga pe Marian Vanghelie. Nu vă așteptați la chestia asta! De ce? Pentru că am învățat în acești ani să recunosc meritele fiecăruia. Nu putem fiecare dintre noi să îndeplinim același rol în cadrul partidului, dar putem să fim o echipă și de aceea și Roibu și Viorel și Nicolescu și Stan și nu vă mai spun, pentru că e un prezidiu foarte lung. Ajung și la Mircea Geoană pe care îl prețuiesc pentru eforturile pe care le-a făcut. Îi acord respectul convenit lui Ion Iliescu. Să nu vă așteptați că va candida, dar vreau să le spun celor care încearcă să-l înlocuim pe domnul Iliescu cu Patapievici sau cu nu știu cine, că greșesc în mod fundamental. Nu vom accepta astfel de sugestii de reformă.

De aceea, dragi prieteni, o să mai avem vreme să vorbim. Dacă voi accepta, voi încerca să vă vizitez să vă spun gândurile mele. Voi pregăti o mică broșură cu câteva gânduri, dar vreau să înțelegem, noi nu facem acum o bătălie împotriva lui Traian Băsescu. Nu organizăm o bătălie împotriva cuiva și din care să facă

parte toți colegii care vor să vină în această echipă. Eu nu candidez împotriva vreunui dintre ei. Îți consider și i-am considerat parteneri chiar și atunci când am văzut că la dezbaterile pentru prezidențiale numele Năstase era prezent acolo, era Ilie care mesteca cu distincție chewing gum, dar mi-aș fi dorit să fiu și eu acolo. Și cred că ar fi fost important pentru membrii de partid ca echipa de atunci a lui Mircea Geoană să fie echipa generațiilor succesive din partid. Traian Băsescu nu a avut nicio problemă să aducă alături de el pe Blaga, pe Videanu, pe Berceanu, pe Elena Udrea. De ce ne este teamă? Eu vreau să vă spun că noi am rămas cu formula de partid comunist sau partid corupt, pentru că unora dintre colegii noștri le-a convenit acest lucru, pentru că această formulă putea să îi ajute pe unii dintre ei să scape de anumiți adversari. Nu a fost o strategie foarte inteligentă, pentru că iată, suferim pe nedrept după cinci ani de opoziție, de niște acuzații care în mod evident nu s-au dovedit, la nivelul guvernului nostru, la nivelul oamenilor din partid, în timp ce vedem în fiecare zi la televizor acuzații dovedite în legătură cu care, evident, sunt acum la putere.

Mai aveam jumătate din discurs, dar îl țin pentru data viitoare. Eu vreau să vă spun, dragi prieteni, că vă iubesc indiferent dacă veți vota cu mine sau nu. Destinul meu este legat de acest partid. Nu contați pe mine să plec din partid, nu contați vreodată că voi face ceva care să facă rău acestui partid. Dacă voi putea să ajut, o voi face cu plăcere.

Vă mulțumesc!”